

Klub chovatelů brněnských voláčů

1924

Z P R A V O D A J

2020

Vážený příteli,

v letošním roce se vydání klubového zpravodaje posunulo v čase až na polovinu roku z důvodu naplánování výroční členské schůze na začátek května. Možná o to více informací pro každého přinese. Loňský rok byl rokem půlkulatého výročí trvání klubu – 95. let a zároveň jakousi malou generálkou na oslavu stého výročí, které nás čeká v roce 2024.

Toto období přineslo plno hezkých chvil a zážitků pro chovatele a příznivce brněnských voláčů. Prvním z nich byla jarní návštěva výroční schůze saských chovatelů brněnských voláčů s cílem pozvat je na naši speciální výstavu při příležitosti oslav 95. výročí založení klubu a povedlo se. Saští chovatelé pozvání přijali a obeslali naši výstavu více než 80. holuby, za což jim patří velký dík. Na začátku května proběhlo neoficiální setkání několika chovatelů ve Vlčí Habřině. Dále následovalo plánování a poté návštěva přátel z Německa - Erwina Sedlmeiera a Uwe Müllera (Berthold Poop pro nemoc a Oliver Mederer z pracovních důvodů cestu zrušili) a společná cesta po našich chovech. Návštěva se uskutečnila v polovině měsíce července a myslím si, že všichni zúčastnění na ní mají velmi dobré vzpomínky. Přátelství prohlubovaly i naše návštěvy u přátel v Německu a došlo k navázání další dobré spolupráce.

Začátek září byl, jako každý rok, ve znamení letních setkání. První v Rakousku a následovalo naše, tentokrát na Moravě v Křenovicích. K těmto dvěma již pro nás tradičním akcím jsme po premiéře v roce 2018 přidali ještě dvoudenní letní setkání v Bavorsku v chovu přítele Müllera Manfreda, které bylo spojené s prohlídkou jeho chovu a velmi vřelým přijetím ze strany tamních chovatelů.

Od těchto akcí už byl jen krůček k hlavní výstavní sezoně loňského roku a tak nás čekala naše speciální výstava v Lysé nad Labem, která se nesla v duchu oslav 95. výročí založení klubu. Výstava, i díky přátelům ze Saska, byla velice vydařená, škoda jen, že ze strany našich členů ne úplně důstojně přijata nízkou účastí na páteční večerní oslavě. Klub se dále představil na výstavě v Nitře a to hned několika vystavovateli a vrcholem měla být naše účast na celoněmecké speciální výstavě v Lipsku. Bohužel po potížích s přihláškami ji nakonec obeslali pouze dva chovatelé celkem šestnácti holuby.

Chovatelé brněnských voláčů se potkávali i na dalších akcích a tak se v polovině ledna více než deset našich členů sešlo na speciální výstavě v Bavorsku při oslavě 60. výročí založení tamního klubu. Tři z nás se zapojili i do večerního programu a tak podpořili bavorské chovatele v jejich práci.

Z uvedeného výčtu vyplývá, že činnost našeho klubu je velmi pestrá a bohatá na setkání s přáteli a plná zajímavých akcí. Trochu mě ale mrzí, že se setkáváme v omezeném počtu a vždy vidím jen stejné tváře.

Zapojte se i ostatní, brněnský voláč stojí za to!

Pecka Josef

Termíny akcí v roce 2020:

12. 9. 2020 – letní setkání – Vlčí Habřina
- 5 – 6. 12. 2020 – speciální klubová výstava – Brno
14. – 15. 11. 2020 – 53. mezinárodní výstava brněnských voláčů - Schackensleben - 110. výročí německého klubu
12. – 13. 12. 2020 – jubilejní výstava klubů NL a BE - BW Wycken/NL

Letošní jubilea členů našeho klubu:

85 let	Holubec Oldřich	13. 10.
75 let	Janoušek Ivan	27. 5.
70 let	Kaňka Miloslav Schütz Jaroslav	22. 7. 12. 3.
65 let	Jurný Josef Koloušek Josef	29. 11. 1. 10.
60 let	Klimeš Jiří	13. 6.
50 let	Pecka Josef	13. 11.

všem jubilantům za celý klub vše nejlepší !

Německá speciální výstava brněnských voláčů s mezinárodní účastí, 3. - 6. 1. 2019 Osthofen.

V sobotu brzy ráno jsme řidič Josef Pecka a posádka Jiří Klimeš, Alexandr Straka a Josef Smíšek, vyjeli plni očekávání směr Osthofen. Počasí nám neprálo, sněžilo s deštěm a tak se nám všem ulevilo, když se rozednilo. Břečka na silnicích začala odtávat a mi šťastni dorazili před krásnou Wonnegau-Halle, kde se výstava konala. Po přivítání s německými přáteli jsme vešli do temperované, pěkně vyzdobené haly, ve které bylo vystaveno na dva tisíce holubů, z toho 1031 brněnských voláčů.

Druhá největší kolekce 103 kusů, bylo bílých a nejlepší ocenění získali přátelé Gunter Weiher, Werner Brunn a Friedrich Saueressig. Většinou mají bílí pěkně kulovitá volátka, dlouhé nohy a pěkné postoje, někteří se mi jeví hrubší a méně křížili křídla. Mezi 73. černými dominovali holubi př. Heinze Damma, typově vyrovnání s bílými. Stříbrní 33 mají slušivou barvu, nejlépe bodovaná byla mladá holubička př. Bertholda Poppa.

Mezi 67 červenými zabodovali holubi př. Nickolase Dawyda z Anglie, mezi 66 žlutými se prosadil opět př. Dawyd spolu s př. Hansem Genoskem. V obou kolekcích bylo vidět vysoké, štíhlé holoubky, s hezky podvázanými volátky.

Nejpočetnější kolekcí byli modří černopruzí, 114 kusů mě až na výjimky nikterak nenadchlo. Nejvíce bodů obdrželi holubi Dominika Olzingera.

Barevnopruhých bylo 41. Typově hezcí ale schází jim jemnost. Nejvíce se líbila mladá holubička př. Waltera Gacka.

Kapratí 17 mají dobrý typ ale doposud nevyrovnanou kresbu. Nejlepší předvedl př. Herbert Flohr.

Dvanáct andaluských ukázal př. Hans-Peter Muller. Mají hezké postoje ale hrubší postavy a méně kříží křídla.

Třináct černých bělopruhých v průměrné kvalitě ukázali, př. Otto Harter a nizozemec Rob Peters. Mají hezkou barvu a pruhy, horší postoje a volatost. Červení 14, modří 11 a stříbrní 4, jsou podobní černým, nejslabší se jeví čtyři žlutí bělopruzí. Naproti tomu hezký pohled byl na bělopruhé isabely 17. Vyrovnané v barvě, poměrně pěkná volátka a většina i pěkně křížila křídla. Nejlépe hodnocenou starou holubičku předvedla př. Monika Bartl.

Černých tygrů se představilo 58 většinou pěkní v tipu, hezky volatí, nohatí, někteří málo křížili křídla a někteří hodně bílí. Nejlepší předvedl př. Walter Borczuch, pěkného mladého holoubka pak př. Tim Ratzel. Z pětice modrých tygrů měl lepší bodování př. Helmut Fahl. Ten měl nejlépe bodovaného holuba i mezi červenými tygry 31. Červení ani žlutí 9, kvalitu černých zatím nedosahují. Nejlépe obodovaná byla mladá holubička př. Holgera Ehtzela.

Černí čapíci 16 drobní holoubci z poměrně hezkou krasbou. Červení čapíci 13 mě velice mile překvapili, drobní holoubci s utaženým peřím a hezkou barvou, jen některým chyběla tabulka. Lepší předvedl př. Manfred Muller. Pět žlutých čapíků v průměrné kvalitě předvedl př. Burkhard.

Holubi s anglickou kresbou jsou v Německu velice rozšířenou a kvalitní varietou. Černí AK 40 jsou štíhlí, pěkně volatí a podvázaní holoubci s krátkými zadními partiemi a dlouhýma nohama. Nejlepší předvedl př. Erwin Sedlmeier.

Červení AK 16 pěkně volatí, zjemnili postavy, pěkní v barvě i kresbě. Nejlepší předvedl př. Josef Wetzel.

Žlutí AK 6 kvalitou i množstvím nedosahují ostatních. Pěkná byla mladá holubička př. Wolfgang Siller.

Modří AK 60 mezi nimi dominovali svou štíhlostí, dlouhýma nohama a krásnými volátky holubi př. Erwina Sedlmeiera.

Modře plaví AK 41 kusů se kvalitou rovnalo předchozím, nejlépe oceněnou starší holubici předvedl př. Rudolf Baswald.

Červeně plavá AK 5 žlutě plavá AK 1, modře plavá kapratá AK 2, jen potvrdili kvalitu holubů z anglickou kresbou.

Černí sedlatí 9 kusů, se mi jeví hrubších postav s méně kulovitou volatostí. Nejlépe oceněného holoubka předvedl př. Detlef Hoffmann. Červení sedlatí 19 kusů, měli hezké postoje a barvu, slušela by jim více za hlavou fouklá volátka. Prosadili se holubi př. Detlefa Hoffmanna a Augusta Endtnera. Žlutí sedlatí 5 kusů, se kvalitou podobali červeným, jen méně křížili křídla. Pěkného holoubka předvedl př. Edmund Ruhl. Modří sedlatí 28 kusů, mile překvapili kulatými volátky, vzpřímenými postoji a křížením křídel. Dominovali holubi rakouského chovatele př. Rudolfa Baswalda.

Moc hezká byla kolekce běloušů, modří 32 kusů, krásní v postavách, postojích i volatosti, s hezky probarvenými volátky, na vysokých nohách. Nádherné holubi ukázal př. Oliver Mederer. Ostatní barevné rázy běloušů za modrými mírně zaostávali jak počtem 17 kusů, tak kvalitou. Nejvyšší mezi červenými předvedl př. Herbert Schmidt.

Skupina AOC je pro dosud neuznané rázy a různé křížence. Bývají zde k vidění dokonalí holubi v typu. Tentokrát mě ale holubi v této skupině ničím nenadchli. Po důkladné prohlídce celé výstavy a malém občerstvení jsme se rozloučili s přáteli a vyrazili k domovu.

Josef Smíšek.

Letní setkání rakouského klubu chovatelů Brněnských voláčů, 8. 9. 2019 Laa an der Thaya

V neděli 8. září brzy ráno jsem za hustého deště nasedl do auta a vyjel směr Příbram, kde jsem přesedl k Pepovi Pecků a společně jsme pokračovali k rakouským hranicím. Zde se k nám přidali Saša Straka, Petr Zeman, Jirka Ščebel, Juraj Cintula s přítelkyní, Marek Fila, Jirka Ludvík, Vlastík Vít a Honza Baláš s dcerou.

V rakouském městě Laa an der Thaya se totiž konalo letní setkání rakouského klubu se soutěží výletků, na které jsme byli pozváni. Po přivítání s rakouskými přáteli a zaklecování holubů jsme se zúčastnili krátké diskuze o plánech rakouských chovatelů na nadcházející výstavní sezónu a informaci z německého školení posuzovatelů brněnských voláčů. Potom jsme šli k holoubkům a vybírali pět nejlepších. Na 70 kusů holubů bylo umístěno ve výstavních klecích ve dvou řadách nad sebou. Po sečtení výsledků došlo na vyhodnocení, které pro nás dopadlo na výbornou. První místo Jirka Ludvík na isabelu, třetí místo Marek Fila na bílého a páté místo Jirka Ščebel na černého. Po předání cen jsme se odebrali ke klecím, kde měl přednášku o jednotlivých holubech vzdělavatel rakouského klubu př. Rudolf Baswald. Ten popisoval vady a přednosti předváděných holubů, což nám zdařile překládal Marek Fila. Mimo oceněné holuby se mi moc líbila žlutá holubička a žlutě plavý holoubek Pepi Pecky, bohužel silně rozpeření a holubi př. Baswalda. Nakonec jsme byli pozváni na chutné občerstvení, po kterém jsme se rozloučili a rozjeli se domů.

Josef Smíšek

Letní setkání bavorského klubu brněnských voláčů, 14. – 15. 9 2019 Neutraubling

Druhý zářijový víkend se konalo v bavorském městě Neutraubling v těsné blízkosti Regensburgu letní setkání bavorské pobočky klubu chovatelů brněnských voláčů. Akce se tentokrát konala v místě bydliště jednoho ze členů klubu, chovatele čapíků Manfreda Müllera, ale začněme od začátku.

Plán navštívit toto setkání jsem měl v hlavě od předchozího roku, kdy jsem společně s př. Kamilem Vajdou navštívil stejnou akci, ale jen na krátkou chvíli při návratu z návštěv několika chovatelů v Bavorsku. Definitivní rozhodnutí a to na dvoudenní návštěvu bylo vyřknuto při návštěvě přátel Erwina Sedlmeiera a Uwe Müllera v Čechách a na Moravě v červenci. Přítel Müller mě a dalším dvěma chovatelům Sašovi Strakovi a Petru Zemanovi v místě konání zajisti nocleh a tak jsme mohli v sobotu 14. září 2019 vyrazit směr Německo.

Nejdříve jsme nabrali směr Essenbach, kam jsme ještě před cestou na setkání byli pozváni přítelem Sedlmeierem na krátkou návštěvu. Po příjezdu a vřelém přijetí spojeném s posezením u chutného občerstvení jsme již zamířili k jeho holubníkům s brněnskými a essenbašskými voláči. V oddělení s námi chovanými brňáky se jako vždy předvádělo několik desítek holubů v anglické kresbě. Pák kusů se postupně přesunulo do kufru našeho auta a spolu s námi jelo druhý den do Čech.

V Essenbachu jsme využili možnosti navštívit i přítele Schalka a jeho holubník s brněnskými voláči modrými bělopruhými a plavými. Mimo to chová i holuby podobné našim prácheňským káníkům – české holuby. Před odjezdem dál jsme stihli ještě prohlídku chovu brněnských voláčů žlutých s anglickou kresbou u dalšího essenbašského chovatele, který měl pro Petra Zemana připraveno několik kusů do jeho chovu.

Po symbolickém rozloučení s přítelem Sedlmeierem jsme vyrazili směrem do Neutraublingu, kde se konalo letní setkání bavorských chovatelů, které bylo naším hlavním cílem cesty. K domu, ve kterém bydlí přítel Müller, jsme dorazili v sobotu odpoledne a byli jsme jedni z prvních. Včasný příjezd jsme využili k prohlídce jeho rozsáhlého chovu čapíků. V několika odděleních v přízemí a také patře hospodářské budovy nás čekalo velké překvapení, chov cca padesáti párů čapíků, hlavně v černé a červené barvě, ale také několik párů žlutých čapíků. Bylo opravdu na co se dívat, tak rozsáhlý chov této krásné variety jsme viděli poprvé.

S přibývajícím časem se počet účastníků zvyšoval a to na cca dvacet. Sobota se nesla v duchu přátelských diskusí, zaklecování holubů pro nedělní přehlídku výletů, prohlídky chovu a přípravě na večerní posezení v nedaleké hospůdce spojené s ubytováním. Náš původní plán, dát si večeři a jít brzo spát, jsme postupně

posouvali a tak náš společný večer končil až pozdě po půlnoci. Přestože tu byla velká jazyková bariera, tak jsme si čím dál tím víc rozuměli....

Neděle byla zahájena chutnou snídaní, po ní následoval oficiální program spojený se schůzí a volbou nového vedení bavorského klubu. Na postu předsedy vystřídal přítele Chocholatého mladý chovatel přítel Mederer. Schůze byla ukončena v čase, který všichni využili k chutnému obědu. Po něm jsme se postupně rozloučili a naše výprava se vydala k domovu. Všichni plni zážitků a radosti z nových přírůstků do svých chovů a s příslibem, že se příští rok znovu vypravíme na toto setkání, které by mělo být v organizačních rukou přítele Wimmera.

Pecka Josef

Letní setkání chovatelů a přátel Brněnských voláčů, spojené s přehlídkou výletků, 21. 9. 2019 Křenovice

Tentokrát se letní setkání konalo v sobotu 21. 9. v malebném moravském městečku Křenovice. Šestnáct členů klubu přivezlo na padesát výletků. Hned po přivítání a zaklecování holoubků, probíhaly debaty u jednotlivých holubů. V jedenáct hodin jsme se sešli v klubovně místní organizace na krátkou pracovní schůzku. Jednali jsme hlavně o obsazování blížících se výstav a delegací posuzovatelů na speciální výstavu. Poté jsme se vrátili ke klecím a vybírali pět nejlepších výletků.

Po sečtení hlasů došlo na vyhlášení výsledků:

1. místo bílý	Marek Fila
2. místo černý AK	Jozef Siget
3. místo modrý černopruhý	Juraj Cintula
4. místo bělopruhá isabela	Josef Pecka
5. místo modrý bělouš	Jiří Ludvík

Následoval chutný oběd a další debaty s přáteli, potom už jen loučení a cesta domů.

Josef Smíšek

Cestování za holoubky brněnskými voláči

V pátek 12. 7. 2019 jsme s manželkou při cestě na víkendovou dovolenou přijali pozvání od kamaráda Petra Zemana a zamířili do Hradce Králové. Petr je dlouholetým chovatelem Brněnských voláčů černých, červených, žlutých a nově stříbrných, vše v anglické kresbě. Při naší návštěvě měl na holubnicích na šedesát výletků, převážně kreslených, štíhlých a nohatých holoubků. V posledních letech si Petr dovezl hodně kvalitních holoubků z Německa a Rakouska a i tyto importy se kladně promítly do jeho chovu. Obdivoval jsem i jeho moderně a esteticky vyvedené holubníky s voliérkami, které jeho přítelkyně Hanička vyzdobila množstvím květin. Dopoledne uběhlo v hovorech o holoubcích a po chutném obědě jsme se rozloučili.

V neděli 14. 7. 2019 jsme s manželkou navštívili výstavu v Šonově u Broumova, kde vystavoval i kamarád z Polska Krzysztof Kawinski. Po ukončení výstavy jsme přijali pozvání k návštěvě jeho holubníků. Krzysztof je členem Českého klubu Brněnských voláčů a své holoubky pravidelně v Čechách vystavuje. U rodinného domu má velký pozemek, na kterém má vybudované holubníčky pro různé holuby a kurníky pro drůbež. Dominantou je velký holubník pro brněnské voláče červené a žluté sedlaté a s anglickou kresbou. Tam jsme strávili odpoledne prohlížením jednotlivých holoubků pěkných v typu i kresbě. K večeru jsme ještě poseděli s jeho rodinou pod pergolou a besedovali u kávy a koláčků, pak už se jen rozloučili a plni nových zážitků vyjeli směr Česko.

V pondělí 15. 7. 2019 po obědě jsme vyjeli směrem na Smidary, do vesničky Chotělice na návštěvu, na kterou jsem se už dlouho těšil. Žije zde kamarád Vítěk Dostál, chovatel Brněnských voláčů sedlatých ve všech barvách. Jeho holuby sleduji a obdivuji na výstavách a fotografiích, ale na holubnicích jsem Vítka nenavštívil i přes několikrát pozvání několik let. Dojeli jsme v dobu pro brňáčky nejnepríhodnější, někteří již přepeřovali, nicméně to co jsem uviděl, mě velice potěšilo. Vítěk je zkušeným chovatelem a šlechtitelem, který se nebojí křížit pro zlepšení typu, i když je to na úkor kresby. Přesto mezi velice typovými rozkreslenými holoubky byla většina už pěkně kreslených i v typu vynikajících zvířat. Na dlouhých nohách, krátkých v zadní partii, vzpřímených postojů, většina i pěkně volatých. Vítěk jako vždy bral každého do ruky a stavěl na desku, kde se krásně předváděli a mi mohli obdivovat jejich krásu a diskutovat o jejich přednostech i nedostacích. Moc jsem si to užíval a ani se mi nechtělo odejít. Po prohlídce různých druhů holubů Vítkova otce jsme se vrátili k manželkám, které besedovaly na terase. Ještě jsme stačili vypít kávu a ochutnat výborné zákusky Vítkovi ženy Simony. To už se blížil podvečer, poděkovali jsme za pohoštění a rozloučili se.

Josef Smíšek

Letní setkání s přáteli v obrazech

Zpátky ke kořenům – brněnský voláč

Na návštěvě u přátel v Čechách

Staré přísloví říká: „Když jedete na výlet, máte co říct!“ Toto tvrzení je samozřejmě 100% pravdivé. Během naší návštěvy se toho událo mnohem víc.

Myšlenka této cesty „zpět ke kořenům brněnského voláče“ vyvstala už minulý rok na mezinárodní výstavě brněnských voláčů v Salcburku. Toto mimořádně harmonické setkání s našimi českými přáteli nás vedlo k naplánování této návštěvy. „My“, to je Berthold Popp, Oliver Mederer, Uwe Müller a Erwin Sedlmeier. Každý z nás byl touto plánovanou cestou nadchnutý. Problém však byl v detailech! Nejenže jsme jako čtyři návštěvníci museli najít společný termín, ale i termín s našimi českými přáteli. Uwe Müller a Josef Pecka byli největšími plánovači. Díky nim jsme mohli (Uwe a autor) v polovině července strávit nádherné dny v domovině našeho milovaného voláče. Bohužel Oliver se z pracovních a Berthold ze zdravotních důvodů nemohli zúčastnit. Musím konstatovat, že promeškali skvělý zážitek, který se vyznačoval neuvěřitelnou pohostinností, překrásnými brněnskými voláči, nádhernými zahradami a vždy vynikajícím jídlem.

Naším prvním společným cílem byl Ing. František Slepíčka v Křimicích. Město není daleko od známého města piva Plzně. František nás vyzvedl na dohodnutém místě setkání. Před tím, než jsme se vydali k Františkovu domu, museli jsme prvně vyzkoušet českou kuchyni. Ale potom jsme šli rovnou k Františkovým holubům! Přes dobře udržovanou zahradu jsme došli k voliérám. František je předsedou klubu chovatelů prácheňských káníků, předsedou pobočky chovatelů českých staváků a známým posuzovatelem i za hranicemi své domovské země.

Mimo uvedených plemen se v prostorných chovatelských zařízeních ukazovali i moravští pštrosi a mnoho kříženců. Nově odstavená mláďata byla umístěná v různých klecích. Starší výletky měl František na pozemku své dcery. Bylo velmi obdivuhodné, jak životaschopní všichni holubi byli. I když se tu nacházelo hodně holubů různých plemen, byli všichni mimořádně důvěřiví. Než jsme se vrátili od holubů, jeho žena připravila stůl s čajem a pohostila nás lahodným „Babiččiným koláčem“.

Po rozloučení jsme pokračovali směrem na Prahu do Drozdova, kde žije Josef (Pepa) Smíšek s ženou Olgou. U Pepi jsme se setkali s předsedou českého klubu chovatelů brněnských voláčů Alexandrem Strakou. Nejdříve jsem se potkali s Josefem Peckou v malé idylické restauraci. Tam pro nás Josef rezervoval ubytování. Od této chvíle byl Josef pro nás nejen skvělým průvodcem, šoférem, ale i tlumočníkem. Teď však zpátky k Pepovi, který nás také doprovázel několik následujících dní a udělal hodně vynikajících fotografií. Pepa se nedávno přestěhoval se svými brněnskými voláči do Drozdova. Hned jak jsme dorazili, byla nám nabídnuta káva a koláč. Pivo a becherovka nemohly samozřejmě chybět. Chtěli jsme však vidět Pepovi brněnské voláče. Ve své velké prostorné zahradě postavil stavbu pro svoje holuby. Všechno bylo stále relativně nové, přesto se tam zvířata zjevně cítila dobře. Bylo vidět hodně mláďat v různých barevných rázech, jako bílá, žlutá, izabelová a černá bělopruhá. Zvláště výrazně vyčníval jeden mladý žlutý. Už vykazoval typické vlastnosti plemena. Když jsme se po chvíli s holuby rozloučili, byl už připravený krb na zastřešené terase a Olga přinesla pomůcky na grilování. Předtím, než jsme si vychutnali vydatnou večeři, tak nám Uwe ukázal několik starých fotografií, které připravil z klubového archivu. S úsměvem na tvářích jsme na různých obrázcích poznávali chovatele brněnských voláčů, na kterých už byl vidět zub času. Rozdíl byl vidět i na starých obrázcích holubů. I tady se dali zpozorovat obrovské změny vzhledu dnešní generace oproti těm minulým.

Po relativně krátké noci jsme následující den jeli do bydliště Josefa Pecky. Josef a jeho rodina žijí na velmi velké usedlosti na Peckově. Ve stodole má Josef hodně kotců pro své úžasné holandské králíky. V horní části stodoly je umístěn chov brněnských voláčů. Josef

chová brněnské voláče v těchto barevných rázech: čapíky, isabely a černé bělopruhé. Chovatelská úroveň je pozoruhodná, což však není nepřekvapující, protože Josef je kosmopolitní člověk a má spojení s mezinárodní scénou brněnského voláče. Druhá část jeho chovu se nachází na rozlehlém zahradním pozemku. V nově postaveném zařízení s velkou venkovní voliérou se pohybují hlavně isabely se svými „doprovodnými projevy“, které sebou přinášejí chov této barevné variety.

Přestože jsme si před odjezdem z ubytování dopřáli bohatou snídani, opět se tu nacházelo jídlo, káva, koláč a samozřejmě pivo. Cesta potom pokračovala po rušné dálnici D1 Praha – Brno. Nebyl to špatný nápad posilnit se dopředu nápoji, protože to byla dlouhá cesta. Museli jsme projet Brnem, „patronem“ našeho voláče, abychom se včas dostali do cíle naší cesty.

Náš cíl byl v Unkovicích nedaleko Brna u Jiřího Ludvíka. Jiří žije se svou manželkou na malém statku, který se od naší poslední návštěvy před 18 lety velmi vkusně změnil v malý ráj, stejně jako u ostatních chovatelů, které jsme navštívili, byla zahrada velmi dobře udržovaná. Mimo toho, malé zahradní jezírko, které bylo nádherně osázené a stejně jako skoro všude místo pro posezení v blízkosti voliér s holuby. Harmonický obraz završil malý holubník uprostřed malé zahrady před domem. Chovné zařízení a voliéry byly jasné a přehledné. Brňáci si mohli skoro celý den užívat sluníčko a dobře se vyvíjet. Jiří chová brněnské voláče modré šimly, bílé a isabely. Poté co jsme navštívili zahradu a brněnské voláče, oh – zázrak, opět hodně dobrého jídla, kávy, koláče a pivo. To ještě nebyl konec dne.

Společně s Jiřím jsme jeli navštívit chovatele černošupinatých moravských pštrosů. Podle Jiřího má Jan Kelbl nejlepší chov tohoto rázu v České republice. Opravdu to byla pastva pro oči, vidět tolik velmi pěkných zvířat. Lemy byly tak pravidelné a výrazné, to jsem předtím ještě téměř neviděl. K tomu výrazné hlavy a stavba těla, ani v knížce nebyli lépe popsáni. Ano, jednalo se o malý chov s šesti až osmi chovnými páry, který ale stál za návštěvu.

Následující program na sebe nenechal dlouho čekat, protože cesta pokračovala k Markovi Filovi do Starovic. Jak se říká: „Nomen omen!“ Star – hvězda. Marek také vlastní nádhernou nemovitost, kterou perfektně přestavěl a nabízí hodně prostoru pro rodinu a holuby. Nesmíme zapomenout na tři velké Yorkshirské teriery, kteří už získali hodně světových pohárů. Samozřejmě je tu i krytá terasa, kterou Marek krásně nevrhнул s použitím starých cihel. Tam jsme se usadili a - co myslíte? – bylo nám okamžitě nabídnuto vydatné občerstvení. K tomu káva a fantastický jablečný štrůdl. Samozřejmě nás zajímali také holubi. Marek má skvělé bílé a žluté brněnské voláče a též norwičské voláče v různých barvách. Ve všech voliérách trlikovalo velké množství krásných červených kanárů. Brněnští voláči byli převážně jako páry spolu s mladými v prostorných voliérách. Situace byla jiná u norwičských voláčů, tady byla mláďata přesně oddělená. Odchov byl z velké části zabezpečený holubicemi. Mezi mladými, ať už brněnskými, nebo norwičskými voláči jsme už viděli nástin klenotů, které vykazují předpoklady stát se budoucími vítězi. Starovice mají krásné zelené plochy. Návštěvník tu může skutečně relaxovat. Samotné město se nachází v moravském vinařském regionu, kde se vyrábí kvalitní vína. Téměř každý dům má vlastní vinný sklep, kde majitelé nabízejí svým hostům víno. Marek pro nás rezervoval právě jeden takový vinný sklep. Ochutnávali jsme různá vína a samozřejmě se znovu i jedlo. V dobré náladě jsme šli v noci přespat do penzionu. První věc, kterou jsme měly k snídani, byla grilovaná, vydatně paprikovaná klobása, kterou musel žaludek jednoduše akceptovat.

Třetí den jsme cestovali na sever. Jelikož jsme přijeli příliš brzo k chovateli bělopruhých slezských lysých voláčů, navštívili jsme nedaleké město Opava, v minulosti Troppau. Staré město si dokázalo udržet velkou část starodávné atmosféry historického města s německy mluvícím obyvatelstvem. Přestože na konci druhé světové války bylo při osvobozovacích bojích zničeno mnoho budov a další museli ustoupit výstavbě moderních čtvrtí, je tu stále mnoho památek. Opava je jedním z nejzajímavějších měst nejen v Moravskoslezském kraji,

ale i v celé České republice. Jednou z architektonických dominant na Horním náměstí je světle bílá budova s názvem „Hláška“, která se též nazývá „hodinová věž“. A právě tady díky 60 metrů vysoké rozhledně může návštěvník získat přesný obraz historického starého města. Tuto pozvánku jsme samozřejmě nevynechali, přestože jsme museli vylézt pár schodů a použít i žebřík na vyhlídkovou plošinu. Pro nás, přátele holubů bylo velmi zajímavé, že na všech střešních plochách radnice, které byli pokryté mědí, bylo jako přístřešek pro městské holuby připevněno několik malých měděných štítů. Samotný magistrát města je teď umístěný v samostatné budově. Státní hranice s Polskem byla už viditelná nedaleko okraje města. Výlet do historického města se vyplatil, protože jsme tam zažili jen pozitivní chvíle.

Poté, jak už bylo zmíněné, jsme už jeli k panu Václavu Kurkovi do Otic, na předměstí Opavy. Už při vstupu bylo jasné, že uvidíme „velké“ věci. Pán domu na nás už čekal se svými slezskými lysými. Všichni byli bělopruzí a ve všech známých barvách. Víc než sto jich létalo v obrovské voliére (odhadem 150 metrů čtverečních), která byla zakryta pletivem s poměrně velkými oky, podobná voliére v mnichovské zoo. Čtyřhranná voliéra byla orámovaná zprava velkými holubníky a zleva malými voliérami. V těchto voliérách se nacházely visící dřevěné budníky, jak jsme mohli kdysi vidět na farmách pod střechami. Holuby je samozřejmě používali jako chovné boxy. Tyto visící budníky se nacházely také na přední stěně. Pod nimi majitel postavil dvě řady výstavních klecí, ve kterých si zvykají mláďata na klec. Uprostřed této nadrozměrné voliéry byl obrovský ořech, který držel pletivový strop. Na zásobování vodou tu byla různá napajedla, která byla napojena přímo na rozvod vody. Hned jak se holub napil přitekla nová čerstvá voda. Krmení bylo holubům neustále k dispozici. Navzdory tomu, když přítel Kúrka pohodil pár kousků chleba svým oblíbencům, hned se tam slítili všichni holubi. Bylo téměř neuvěřitelné s jakou radostí přijímali tyto dobroty. Všechny holubníky byly navrženy s plastovými rošty. Všichni jsme byli fascinováni intenzivní barvou lysáků a čistotou bílých pruhů. Mimo to měli holubi i dobrou volatost. Na otázku, zda chtěl vždy chovat toto plemeno, pan Kúrka prozradil, že ve skutečnosti chtěl chovat moravské pštrosy. Postarší pán v jeho domovské organizaci mu tehdy řekl, že to není správné, protože bydlí ve Slezsku. Podle jeho názoru by měl chovat slezské holuby jako patriot! Proto padla volba právě na tyto slezské lysé.

Po občerstvení (pivo) jsme se zeptali, jestli bychom nemohli navštívit jeho slavný chov Koi kaprů. Vyhověl nám. Přes přístavbu jsme prošli okolo voliér do obrovského, mimořádně udržovaného parku. Asi po 500 metrech jsme přišli k rybníku. Uprostřed byl pavilón, který byl s břehem spojený mostíkem. Na zadní straně rybníka byla velké kamenná stěna, z které umělý vodopád zásoboval kyslíkem vodu s koi kapry. Divoká kachna seděla v dutém kmeni stromu na malém ostrůvku. Zpočátku jsme neviděli žádné rybičky. To se náhle změnilo, když pan Kúrka hodil lopatkou chleba a zbytky pečiva do rybníka. Náhle vypadala hladina jako varná konvice plná vařící vody. Skvělý pohled!!!

Pokud si kdokoliv z nás myslel, že už jsme viděli většinu zvířat z chovů, ten se mýlil. Vrchol přišel s Miroslavem Vyorallem. Když jsme k němu dorazili, Miroslav už nás čekal. Na jeho velkém dvoře, kde choval koně, krávy a prasata jsou teď chovatelská zařízení pro zakrslé holandské králíky a velké množství brněnských voláčů. Tady jste mohli vidět všechny známé barvy a všechny ve fantastické kvalitě. Čisté barvy, skvělé kresby a mnohá zvířata se vyznačovala charakteristickými znaky. Odhadem v sedmi holubnících, některé z nich byly v minulosti chlěvy, se nacházelo přibližně 600 brněnských voláčů, včetně kříženců. Je zajímavé, že ve většině oddělení se na podlaze nacházela sláma, která měla minimálně 20 cm hloubku, což vytvářelo neuvěřitelně příjemné klima. I když se tu nacházelo velmi mnoho zvířat, nikde jsme neměli pocit, že je tam příliš prachu, nebo špatný vzduch. Zvířata se cítila v pohodě. Pokud byste chtěli, mohli jste pozorovat zvířata i ve velkých venkovních voliérách. Holubi se navíc vůbec nebáli. Bez ohledu do kterého oddělení jste šli, ostatní brněnští voláči byli klidní. Na otázku k jednotlivým holubům Miroslav okamžitě odpověděl: „Tento je od toho páru, nebo od toho páru!“ To bylo pro mě velmi, velmi úžasné.

Po takovém množství holubů a králíků bylo samozřejmě občerstvení. Miroslavova manželka, učitelka v důchodu, už připravila chutné pokrmy. K tomu samozřejmě káva a koláč, a zase pivo. V uvolněné atmosféře se výborně diskutovalo. Sem tam přišlo i na jiné téma než brněnské voláče. Než jsme se rozloučili, museli jsme se ještě vrátit k holubům. Uwe si chtěl vzít sebou modrou sedlatou holubici a pro jednoho přítele jsem měl přivést dva červené sedlaté holuby. Naštěstí Miroslav splnil obě naše přání.

Předtím, než jsme se následující den vydali na zpáteční cestu, strávili jsme noc ve wellness hotelu v Opavě. Kamil Vajda, kterého jsme chtěli druhý den navštívit v Oticích, nám tam rezervoval pokoje. Sám byl na dovolené, ale kvůli naší návštěvě ji přerušil. Večer jsme strávili v rustikální restauraci. Bylo tam vynikající tmavé pivo, a protože jsme z posledních pár dní byli přesycení, dali jsme si jen něco malého.

Dni uplynuli velmi rychle. Při každé návštěvě jsme viděli plno krásných brněnských voláčů. Na poslední návštěvě přišlo další překvapení. Kamil, který se vrátil z dovolené, na nás už čekal. Zavedl nás přímo ke svým holubům, kteří se nacházeli ve světlých voliérách. Věděl jsem, že Kamil, který se předtím zabýval slezskými voláči, se soustředil na stříbrné, žluté šimly a modré bělopruhé brněnské voláče. Ale to, že mezitím dosáhl tak dobré kvality, nás překvapilo. Protože jsme poslední den museli přejet ještě mnoho kilometrů, návštěva Kamila byla poměrně krátká. Po srdečném rozloučení jsme vyrazili po D1 směr Brno a Praha a dále k Pepovi Smíškovi, kde stálo moje a Uweho auto. Po několika hodinách jízdy, Olga už čekala s bohatým menu, které opět chutnalo skvěle. S plným břichem jsme vyrazili na cestu domů.

Když jsme se loučili s Olgou, Pepou a Josefem, mohli jsme jen velmi pěkně poděkovat za úžasnou organizaci, za velkou pohostinnost a za nádherné dni s přáteli, chovateli brněnského voláče. Bylo to neskutečně krásné s přáteli v zemi původu brněnského voláče. Přátelé děkujeme, děkujeme, děkujeme.

Essenbach, 03.srpen 2019

Erwin Sedlmeier

Dojmy z výstavy v Lysé nad Labem

Na jarní konferenci skupiny Sasko v Ottendorf-Okrilla byli přítomni i tři čeští zástupci klubu chovatelů brněnských voláčů. Byl to Josef Pecka, Alexandr Straka a Juraj Cintula. Přijeli k nám s pozváním na jejich klubovou výstavou spojenou s 95. výročí založení klubu. Některé členy toto zaujalo a tak jsme vytvořili plán.

Sehnal jsem mikrobuse na přepravu, Jens Deumer také souhlasil s dodáním zvířat a tak bylo o přepravě rozhodnuto. Potom se na výstavu přihlásilo celkem 7 přátel ze skupiny Sasko. Krátce před uzávěrkou přihlášek mě kontaktoval přítel Josef Pecka, zda bych mohl případně na výstavě i posuzovat. Odpověděl jsem, že ano.

První zvířata na cestu byla naložena do auta v dopoledních hodinách 13. listopadu, potom jsme se vydali na cestu do Halle, kde jsme přidali další zvířata a samozřejmě i mého chovatelského přítele a pomocníka Jense.

Poslední místo nakládky bylo ve Wilsdurffu okolo 12:00. Tam jsme doplnili poslední zvířata a potom už vyrazili směrem na Prahu. Do Lysé nad Labem jsme dojeli okolo 15:30.

Nejdříve jsme se museli zorientovat, protože jsme si nebyli jisti, do které haly musíme jít. Po té jsme již mohli umístit holuby do klecí. Během necelé hodiny bylo vše hotové. Den skončil společnou večeří.

Následující ráno nám bylo oznámeno, jak probíhá posuzování. Byl jsem celkem zvědavý, protože jsem nevěděl, jak to v Čechách probíhá. Teď už ale můžu prozradit, že v porovnání s Německem je to mnohem zábavnější. Když jsme přišli do haly, už na nás čekal Alexandr Straka. Na začátku se konala společná snídáně s hodinovým projevem a uvítáním posuzovatelů. Potom jsme dostali potřebné dokumenty a začali posuzovat, naštěstí jsem mohl hodnotit v němčině. Po pěti hodinách posuzování a vybrání vítězů tato část skončila. V pátek ráno už jsme se nemohli, společně s mnoha dalšími návštěvníky dočkat otevření celostátní výstavy. Nejdříve jsme šli k brněnským voláčům, kde jsme se pozdravili s jejich chovateli a potom jsme si šli prohlédnout vystavené holuby.

První bylo 40 **bílých** brňáků. Kvalita byla velmi dobrá a posuzovatel Juraj Cintula udělil pouze 6x známku pod 93 bodů. Na 97 bodů dosáhl Marek Fila a na 96 bodů Marek Fila 2x a Jiří Ludvík 4x.

Druzí v pořadí byli **černí** v počtu 8 kusů, které posuzoval také Juraj Cintula. Přestože zvířata byla od dvou chovatelů, nezískala víc než 94 bodů. Jednoduše jim chyběla schopnost fouknout se. Po černých přišlo na řadu 10 **červených** v poměrně dobré kvalitě. Zvířata byla oceněna většinou jako velmi dobrý (sg). 96 bodů získali Alexandr Veselý a Manfred Lützner.

Dále následovalo jedno zvíře **červeně plavé** a dva **stříbrní** ocenění rovněž jako velmi dobří.

Na závěr této skupiny bylo 17 **žlutých**, kteří jako ti předcházející byli posuzováni Janem Balášem. Vykazovali velmi vysokou kvalitu, stejně jako v minulých letech. Na 97 bodů dosáhl Manfred Lützner, navíc ještě 2x na 96 bodů a s ním i 2x na 96 bodů Marek Fila. Po žlutých následoval jeden kus **žlutě plavý**.

Potom bylo vystaveno 25 **modrých černopruhých**. I tady byla vysoká kvalita a jen dvakrát bylo uděleno pod 93 bodů. 97 bodů dostal Jens Hoyer a 96 bodů opět Jens Hoyer. Také 4 modří šimlové byli oceněni jako velmi dobří.

Zřídka se vyskytující **modře plavý tmavopruzí** byli zastoupeni 4 kusy a ocenění 97 bodů si odnesl Heiko Köhler a 96 bodů Sylvio Zabel.

Také 11 **modře kapratých, modřeplavých kapratých a červeně plavých kapratých** bylo ohodnoceno 93 a více body, 96 obdržel Heiko Köhler.

Poté přišli na řadu **bělopruzí**. Začínalo se 8 **černými**. Všichni měli pěknou intenzivní barvu a skutečně dobrou kvalitu, na 96 bodů dosáhl Josef Pecka.

Následovali 4 **modří bělopruzí**, které posuzoval Sylvio Zabel, dále jeden **žlutý**, všichni ocenění jako velmi dobří. Také všech 13 **isabel** bylo hodnoceno nad 93 bodů. 96 bodů si odnesl Josef Pecka.

Následovali **sedlatí** po 4 kusech v **černé, žluté a červené** barvě. Byla to velmi pěkná kolekce. 97 bodů získal na červeného a 96 bodů na žlutého Krzysttof Kawinski.

Pokračovalo se kresbou **tygra**, 4 **černí**, 3 **červení** a 4 **žlutí**. V každé barvě bylo uděleno 96 bodů, v černé barvě Jiří Ščebel, v červené a žluté Jens Deumer.

Poté bylo vystaveno 12 kusů v **anglické kresbě v černé, modré, modře plavé a červené** barvě. Některé kusy měli drobné problémy. 97 bodů obdržel modře plavý Ulricha Spielera a 96 bodů na červeného Krzysttof Kawinski.

Pokračovalo 6 **šimlů** v **modré a červené** barvě, všichni ohodnoceni 93 a více body. 96 bodů získal modrý Jiřího Ludvíka.

Krátce před koncem přišli na řadu **čapíci** ve všech 4 barvách. Bylo tu několik jedinců, kteří nechtěli předvést volatost, proto obdrželi nižší hodnocení. 96 bodů v **černé** barvě pro Daniela Wiltnera, 97 a 96 bodů v **modré** barvě opět pro Daniela Wiltnera a 96 bodů na **červené a žluté** pro Josefa Pecku.

Na úplném konci byly předvedeny 2 kusy ve třídě **AOC**. Byli posouzeni Janem Balášem 95 a 96 body. 96 bodů pro Alexandra Veselého.

Pátek se chýlí ke konci, den jsme zakončili příjemnou večeří. V sobotu přijeli známí hosté. Vystavovatelé dorazili v neděli ráno, aby si vyzvedli svoje zvířata. Společně jsme prohlédli vystavená zvířata a strávili několik příjemných hodin. Na cestu domů jsme vyrazili okolo 15:00 hodin.

Byla to pěkná výstava, kterou zorganizoval Josef Pecka a český klub chovatelů brněnských voláčů. Ještě jednou všem děkujeme.

Nejlepší zvířata českého klubu:

nejlepší 1,0
nejlepší 0,1

červený čapík
červený sedlatý

Pecka Josef
Kawinski Krzysttof

nejlepší jednobarevný a pruhový
nejlepší bělopruhý
nejlepší kreslený

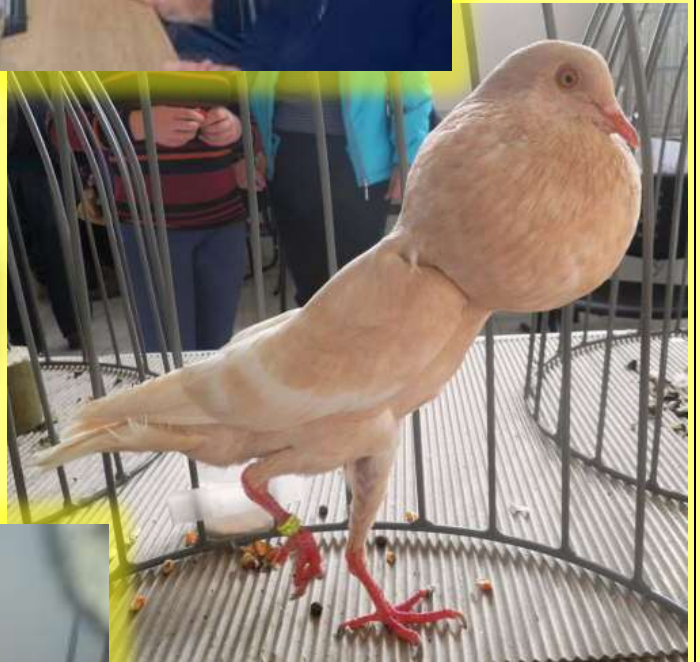
bílý
isabela
červený sedlatý

Fila Marek
Pecka Josef
Kawinski Krzysttof

autor: Sylvio Zabel

Z klubového života ...

Vážení priatelia, členovia klubu. Je za nami rok 2019, rok v ktorom sme si pripomenuli 95. výročie založenia nášho klubu. Prvým počinom roku 2019 čo sa týka nášho klubu, bola návšteva jarnej konferencie skupiny Sasko v mestečku Ottendorf-Okrilla. V nedeľu ráno 28.4. sme sa po predošlej dohode stretli v Ústí nad Labem v zostave, Alexandr Straka, Josef Pecka a Juraj Cintula a vyrazili sme smer Sasko, do už spomínaného mestečka Ottendorf-Okrilla. Akcia prebehla v priestoroch miestneho športového areálu. Po príchode sme sa srdečne zvali s členmi pobočky, medzi ktorými nechýbali predseda Ulrich Spieler ďalej Sylvio Zabel, Heiko Köhler a ostatný členovia. Táto naša návšteva na saskej konferencii sa uskutočnila vďaka aktivite a komunikácii pr.Pecku s pr.Spielerom. Milé i úsmevné bolo, že na začiatku schôdze upozornil prítomných predseda Ulrich Spieler, aby komunikovali medzi sebou zreteľne a pomalšie, nakoľko sme medzi nimi a naše znalosti nemčiny sú obmedzené. Priebeh konferencie sa niesol v priateľskom duchu, nemecký priatelia hodnotili aktivitu pobočky za uplynulé obdobie. V priebehu jednaní sme dostali slovo aj my, konkrétne pr.Pecka poďakoval v mene nášho klubu za pozvanie, v krátkosti oboznámil prítomných o plánoch nášho klubu v spojitosti na nadviazanie užšej spolupráce so saskou pobočkou. Zároveň pozval členov pobočky na našu špeciálnu klubovú výstavu do Lysej nad Labem a súčasne, aby na našej klubovke aj svoje holuby vystavili, načo prítomní pozitívne reagovali a poďakovali za pozvanie. Výsledkom našej návštevy bolo, že členovia skupiny Sasko vystavili holuby v Lysej. Po občerstvení a oficiálnom ukončení konferencie prebehlo ešte spoločné fotografovanie a nakoniec lúčenie s nemeckými priateľmi s tým, že sa vidíme na výstave v Lysej. Naša klubová výstava sa uskutočnila ako súčasť celoštátnej výstavy v Lysej nad Labem v dňoch 15.-16.11.2019. Veľmi pozitívny bol počet vystavených brnenských hrvoliakov a taktiež farebná a kresbová paleta brňákov bola pestrá. Vďaka veľkej aktivite a zariadenosti jednatel'a klubu pr. Josefa Pecku, sme mali na výstave svoj klubový stánok, ktorý bol vkusne označený, vybavený a pri ňom taktiež bola ukážková voliéra s brňákmi. Veľká chvála za stánok i voliéru bola počuť zo všetkých strán, hlavne však zo strany hlavných predstaviteľov ČSCH i holubiarskej komisie. To teší, zároveň však mi nedá nespomenúť pasivitu a nezáujem mnohých členov klubu okolo organizovania samotnej klubovej špeciálky, stavby a fungovania samotného klubového stánku, vybavenosti, propagačných materiálov i stavby voliéry. Klubový stánok ani ukážková voliéra sa sami nepostavili ...

Sme jeden klub, jeden tím, tak každý by mohol prispieť svojím dielom, aby naša klubová výstava bola vždy super. Priviesť holuby, zaklieť ich a potom prísť až hodinu pred vydaním zvierat a ukončením výstavy je veľmi chabá klubová činnosť !!!

Na našej klubovej výstave ako som už spomínal, vystavili holuby aj priatelia zo saskej pobočky, svojimi holubmi spestrili našu špeciálku, čo bolo veľmi prospešné a dúfam, že vzájomná spolupráca bude pokračovať. Navyiac pr.Sylvio Zabel bol jedným z posudzovateľov na našej špeciálke, čo prispelo isto k novému pohľadu na naše chovy. Moje jedno veľké ďakujem patrí pr.Josefovi Peckovi za veľký kus práce ktorý odvieďol pri tejto špeciálke. V piatok večer sa uskutočnil spoločenský večer nášho klubu, na ktorom sa zúčastnili i priatelia z Nemecka. Žiaľ, zúčastnilo sa ho iba torzo členov nášho klubu. Notorický absentéri zase neprišli !!! Nevieť teda, kedy bude väčšia príležitosť spoločne pokecať o holuboch, pri tom si zajať, dať si nejaké to pivo i zažartovať, keď už nie na klubovom večierku.

Juraj Cintula

Brňáci v Nitře a Brně.

Týden po naší speciálce se uskutečnila ve slovenské Nitře ve dnech 23. a 24. listopadu XXII. celostátní výstava zvířat, na které měl klub brněnských voláčů svoji expozici, kde bylo vystaveno 29 holubů v osmi rázech od čtyř vystavovatelů. Holuby posoudili dva posuzovatelé (Bocko a Firic). Byli vystaveni čtyři bílí, nejlepší 96 bodů a čestná cena Jiří Ludvík, jeden červený (93 bodů), dva žlutí (92 a 94 bodů), dva modří černoprúzí (94 a 96 bodů) Ing. Michal Urban, pět červeněplavých (3x 95 bodů) David Novotný a Ing. Michal Urban, osm žlutěplavých (4x 95 bodů) David Novotný a Ing. Michal Urban, dvě izabely, které nijak nezaujaly a čtyři modří bělouši Jiřího Ludvíka, kteří byli oceněni 1x 96 a 3x 95 bodů a získali tituly Šampion SR a Mistr SR. Expozice splnila svůj účel, získali jsme dotaci, někteří holubi zůstali na Slovensku jako posila chovů a bílý holub putoval do Maďarska. Do budoucna si lze jenom přát, aby počet vystavených brňáků na této výstavě byl v budoucnu vyšší, ovšem problém jsou termíny dalších výstav, kdy nastává dilema, kterou výstavu obeslat nejdříve.

9. jihomoravská krajská výstava MORAVIA BRNO se konala na BVV v krásném prostředí pavilonu B ve dnech 7. a 8. prosince. Celkem bylo vystaveno 1 340 holubů. Brněnských voláčů bylo přihlášeno 59 v jedenácti rázech od osmi vystavovatelů (jeden z Rakouska), bohužel pět holubů nebylo dodáno. Holuby posoudil vedoucí sboru posuzovatelů Jiří Holáň. Bílých bylo vystaveno 23, ale čtyři nebyli dodáni. Nejlepší vystavil Jiří Ludvík, jehož holubi získali 1x 97 bodů a 2x 96 bodů, čestnou cenu na kolekci a na jednotlivce, tituly Šampion a Mistr MORAVIA. Markus Beutel získal na kolekci bílých pohár pro zahraničního chovatele. Modrých černoprúhých bylo vystaveno deset a čestnou cenu získal na pěkného holuba za 96 bodů Petr Herzán. Modrý kapratý dobré úrovně byl jeden a po něm následovala nejlepší kolekce modrých běloušů dvou vystavovatelů v počtu sedmi holubů. Lepší holuby vystavil Jiří Ludvík, jehož 97 bodový holub získal pohár nejlepšího voláče výstavy, Šampiona MORAVIA a kolekce pohár ministra zemědělství Miroslava Tomana pro nejlepší kolekci národního plemene a také titul Mistr MORAVIA. Výborní byli i další tři bělouši Petra Herzána. Stříbřitý pruhový holub nebyl dodán, červený holub byl průměrné úrovně a po něm následovaly kolekce mladého chovatele Daniela Matušky červeně a žlutěplavých, kteří doplatili na chybějící klecovou drezuru. Černý tygr byl vystaven jeden, kterému chyběla kresba a jeden černý průměrné úrovně. Velmi dobrých izabel bylo vystaveno pět a nejlepší byla holubice Jiřího Ludvíka, která za 96 bodů získala čestnou cenu. Závěr patřil jednomu holubovi v AOC, který nesplňoval základní požadavek této skupiny – výbornou postavu a volatost. Expozice zaujala návštěvníky včetně ukázky devíti holubů v kulatých klecích. Překvapením pro vystavovatele byl zájem o brňáky, když všichni prodejní holubi byli prodáni a další zájemci přijeli na holubníky.

Na obou výstavách se potvrdilo, že připravení holubi s klecovou drezúrou získávají body a tituly. Do budoucna si lze jenom přát více takových výstav a můžeme se těšit na letošní speciálku, která bude v nejlepším prostředí, které může ČR poskytnout.

Jiří Ludvík

CHOV BRNĚNSKÝCH VOLÁČŮ TYGRŮ, ČAPÍKŮ A SEDLATÝCH

Stejně jako bělopruzí byli v minulosti v oblibě našich chovatelů také brněnští voláči tygři, čapíci a sedlatí. A to, jak již bylo uvedeno, na úkor rázů plnobarevných. S úpadkem chovu brněnských voláčů u nás se tygři, čapíci i sedlatí s našich výstav vytratili a jejich návrat je spojen až s rokem 1977.

Stále neutěšený stav je dnes v chovech tygrů. Dodnes u nás není chovatele, který by se zabýval chovem červených a žlutých. Kresba tygra je u brněnského voláče velice zajímavá. Rozeznáváme světlé a tmavé tygry. U prvních je kresba tvořena barevným peřím na bílém podkladě, u druhých opačně. Rozšířenější a líbivější jsou tmaví tygři. Vzorník připouští tygří kresbu v černé, červené, žluté i modré barvě. Možnost výskytu modrých (u nás) je pouze teoretická. U tygrů požadujeme sytě barevnou spodní část těla, barevný ocas a letky. Štíty křídel, volátka a hlava mají být jemně a pravidelně bíle tygrovány. Zásady chovu tygrů jsou shodné jako při chovech čapíků, s nimiž jsou geneticky úzce příbuzní.

Čapí kresbu u brněnského voláče tvoří barevný ocas a letky prvního a druhého řádu, barevně stříkaná hlava a barevná "tabulka" na hrudi. Podobná kresba se vyskytuje i u jiných plemen holubů (např. u pražských krátkozobých rejdičů, tam se však jedná o čistokrevného grizzlyho - pozn. red.). Náš vzorník sice uznává čapíky černé, červené, žluté a modré. Posledně jmenovaní však v našich chovech neexistují. Důvodem je přímá souvislost s taktéž u nás neexistujícími modrými tygry.

Chov čapíků je velmi náročný, protože tato kresba není geneticky ustálená. Je to svým způsobem kresba tygra, takže chov čapíků bez použití klasicky kreslených tygrů není možný. Do chovu čapíků jsou vhodní tygři s bílým břichem, světlými štíty křídel a pokud možno i světlou hlavou. Těmto tygry upevňujeme u čapíků barvu letek a kresbu tabulky. Nutno též počítat s tím, že čapíků je asi jen jedna třetina odchovu kresebně odpovídající požadavkům vzorníku, přičemž kresba dostává konečnou podobu až po třech letech života holuba. Kresba tabulky se během těchto let ustaluje (tmavne), letky naopak postupně bělejí. Bývá značně obtížné vyšlechtit jedince s dokonale barevnými letkami. Podaří se to jen u holuba značně tmavého s vysokou kresbou tabulky, barev-

ným břichem a nečistými křídelními štíty. Nejlibivější jsou čapíci s menší tabulkou, která se nachází mezi volátkem a koncem kýlu hrudní kosti. Ti pak mají též jen málo kreslenou hlavu a neobjevuje se u nich úporně se dědicí barevný půlměsíček pod zobákem. Mají-li navíc i čisté křídelní štíty, neobjevují se u nich barevná pera na voleti a za krkem, což je běžné u tmavých čapíků. U tmavších čapíků je účelná přiměřená předvýstavní úprava. Ta však nesmí být násilná a znatelná. V chovu pak párujeme světlé čapíky s tmavšími partnery, abychom zabránili nežádoucímu bělení letek a ostatní kresby. Chov čapíků, má-li být úspěšný, vyžaduje alespoň 10 chovných párů holubů, nejlépe dvou barevně kombinovatelných rázů. V chovech černých čapíků se dají použít červení, v červených pak žlutí.

Kresebným rázem, vyžadujícím zvláštní pozornost, jsou sedlatí. Podle některých autorů se u nás těšili oblibě před I. světovou válkou. Poté však vymizeli a pokusy o jejich regeneraci po roce 1945 nebyly úspěšné. Ke křížení byli použiti pražští krátkozobí, rakovničtí kotrláci i staváci. V monografii o brněnském voláči (vyšla v r. 1958 - pozn. red.) její autor J. Voráček vyslovil domněnku, že sedlatí brněnští voláči nikdy neexistovali, a že jejich barevné obrázky byly jen zbožným přáním autorů či některých chovatelů.

Zlom nastal až kolem roku 1970, kdy se daly opět pokusy s přenášením sedlaté kresby na brněnské voláče z českých staváků. Cesta to však byla značně obtížná, křížením trpěly především tělesné tvary brňáků. Příznivějších výsledků bylo dosaženo křížením brněnského voláče s voláčem zakrslým (anglickým). Ten má podobnou tělesnou konstituci a částečně i kresbu. Díky tomuto křížení bylo u brněnských voláčů dosaženo vyšších a štíhlejších tělesných tvarů. Ustálila se i dědičnost sedlaté kresby.

Současně se šlechtěním sedlatých brňáků u nás se touto problematikou zabývali i v zahraničí. Šli však - na rozdíl od nás - cestou daleko schůdnější a to tak, že při křížení použili nejprve voláče sedlatého (elstra) a potom taktéž voláče zakrslého, avšak nepoměrně kvalitnějšího než měli k dispozici naši chovatelé.

Sedlatí brněnští voláči, kteří jsou v našich chovech dnes, pocházejí vesměs z odchovů po holubech dovezených k nám z NSR

- prvně v roce 1972. Okamžitě si získali velkou oblibu a to zejména proto, že jsou typickými představiteli moderního brněnského voláče. Jejich další chov je u nás praktikován dvěma způsoby. Někteří chovatelé se snaží udržet čisté zahraniční linie chovu, jiní holuby z těchto linií vylepšují naše původní chovy. Jak vývoj naznačuje, v budoucnu oba šlechtitelské směry pravděpodobně splynou.

Dnes máme u nás sedlaté brňáky černé, modré, červené a žluté. Jejich množství a tím i kvalita je úměrná uvedenému pořadí. Nejprošlechtěnějšími jsou tedy černí a modří. Postupně dochází ke zkvalitňování červených a žlutých. Genetická ustálenost sedlaté kresby je u brněnského voláče silnější než např. kresby čapíka. Přesto však musíme počítat s tím, že téměř 50% odchovů je pro další chov či výstavní účely nepoužitelných. Vedle závad tělesných tvarů nejčastěji se vyskytujícími vadami kresby jsou: vousky, strakatá hlava, nepravidelná kresba sedla, hluboká otevřená náprsenka. Vyskytují se i bílá krajová ocasní pera. Barevná záda u sedlatých brňáků nepožadujeme, trváme však na barevném podocasníku. Ten bývá často bílý, při posuzování to však klasifikujeme jen jako vadu malou.

Zmínku zasluhuje i kresba hlavy sedlatého brněnského voláče. I když náš vzorník povoluje tzv. kapku, převážná část našich holubů ji nemá (což taktéž není v rozporu se vzorníkem). Domnívám se, že pro budoucnost bude nutné se rozhodnout pro jednu alternativu. Těžko se shodnout na tom, zda sedlatý brňák je pohlednější s kapkou či bez ní. Vycházejme proto ze skutečnosti, že většina našich holubů je bez kapky a nenuťme chovatele do zbytečných kresebných složitostí, které by je zákonitě odváděly od hlavního šlechtitelského úkolu - zdokonalování tělesných tvarů brněnského voláče. Ztratí-li je, žádná kresba je nenahradí.

Oldřich H O L U B E C

PŘEDVÝSTAVNÍ PŘÍPRAVA

Příprava brněnských voláčů na výstavu začíná návykem holubů na výstavní klec a častou přítomností chovatele v její těsné blízkosti. Holoubci se postupně stávají krotcí, chovají se přirozeně a dokáží předvést předepsaný postoj. Vlohy pro krotkost a pózování holubi dědí po svých předcích, myslíme na to tedy i

při sestavování chovných párů. Holuby divoké, nezkrotné - byť jinak kvalitní - vyřadíme z chovu, výstavních úspěchů stejně nikdy nedosáhnou.

Další důležitou součástí předvýstavní přípravy je úprava zevnějšku holuba. U plnobarevných je nutné věnovat se především opeření lýtek, které bývá někdy bohatší než předepisuje standard. Nesmíme zapomenout na úpravu a čistotu zobáku a běháků. Nejmenší úpravy kresby děláme u bělopruhých holubů. U nich je jakýkoli zásah zpravidla neúspěšný a tím nežádoucí. Větší úpravy jsou nutné u čapíků a tygrů. Požadavky na úpravu sedlaté kresby jsou stejné jako u jiných plemen holubů.

Brněnský voláč se stal ve světě jedním z rozšířených plemen holubů. V hojném počtu je chován zejména v západoevropských zemích, kde speciální kluby sdružující jeho chovatele mají i stovky členů. Je proto nutné, abychom i u nás učinili pro jeho rozšíření vše, co je v našich silách. Tento malý, elegantní a přítulný voláč si toho zaslouží.

Jaroslav Č E R M Á K

POSUZOVÁNÍ BRNĚNSKÝCH VOLÁČŮ

Každý chovatel brněnských voláčů, který chce dosáhnout dobrých výsledků v chovu i výstavních úspěchů musí svým holubům vytvořit příznivé podmínky a sám musí být iniciativní a trpělivý. Vhodnými podmínkami rozumíme především vhodné řešení komorového holubníku, který má mít nejméně dvě samostatná oddělení. Do jednoho během chovné sezony odstavujeme vylétlá holoubata, v zimě pak každé z nich využijeme pro rozdělení chovných holubů podle pohlaví. Vytvoříme tím předpoklad pro snazší jarní párování holubů.

Při posuzování brněnského voláče je nutné mít neustále na zřeteli, že tento holub je především voláčem. Jako nejdůležitější u něj posuzujeme tedy jeho tělesné tvary a poté teprve barvu a kresbu. V současné době s radostí konstatujeme, že chovy našich brněnských voláčů se - co se tělesných tvarů týče - každým rokem zlepšují. Přispěl k tomu zejména stálý dovoz holubů ze zahraničí a částečně i rozšíření a stabilizace naší chovatelské základny. V neposlední řadě hraje v tomto směru kladnou roli i cho-

vatelský klub, který informuje své členy o vývoji plemena, každoročně pořádá speciální výstavu, ale i jinak pomáhá rozvoji rozvoji plemena.

Z našich chovů se již podařilo vymýtit starý typ brněnského voláče s široce nasazenýma nohama a málo vzpřímeným postojem. V současné době požadujeme štíhlé holuby s dlouhýma a úzce nasazenýma nohama. Tím, že se prodloužily krky holubů, zlepšila se i jejich volatost. Volátka jsou pěkně kulatá a podvázaná. Rezervu však mají brněnští voláči v klecové drezúře, bez ní a bez předvýstavní přípravy nejsou holubi schopni předvést své skutečné kvality.

Přestože chov brněnských voláčů je zaměřen především na šlechtění tělesných tvarů holuba, úplně pomíjet jeho barvu a kresbu také nelze. Zlepšováním barvy a kresby se však věnujeme jen u tvarově dokonalých holubů. V minulosti se to však dalo většinou naopak a zcela zákonitě to vedlo k zpětnému vývoji plemena. Holubi se stali barevnějšími, kreslenějšími, ztráceli však to daleko nejdůležitější - štíhlost, volatost a tím i svou celkovou eleganci. Je tedy na posuzovateli, kteří mohou značně ovlivnit vývoj plemena, aby k posuzování brněnských voláčů přistupovali s představou o žádoucích chovatelských směrech a stali se tak zárukou, že náš chov brněnských voláčů bude mít jasné perspektivy.

Jaroslav Č E R M Á K

Brněnský voláč černý sedlatý z chovu ing. J. Veltruského, Březnice.

